

**Viata, minunile
și paraclisul
Sfântului Mucenic
Mina**

*Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu,
dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe
cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru
ei și pentru cei care vor veni după ei.*

Protos. Nicodim Mândiță

Difuzare:

EDITURA
AGAPIS

Str. Menționii Nr. 7
Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Menționii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

Editura AGAPIS

*Viața, minunile și paraclisul
Sfântului Mucenic Mina*

ISBN: 978-606-8654-18-8

Viața și martiriul Sfântului Mare Mucenic Mina

Despre viața Sfântului Mina, principalele date ne sunt oferite de sinaxarul egiptean. Mama sa, Eufemia, nu avea niciun copil. Într-o zi, s-a dus la biserica din Attrib, cu ocazia unei sărbători închinată Maicii Domnului. Acolo, văzând părinții alături de copiii lor, frumos îmbrăcați, de sărbătoare, ea s-a întristat, a suspinat și a lăcrimat, îngenunchind în fața icoanei Sfintei Fecioare Maria. S-a rugat fierbinte să mijlocească în fața iubitului ei Fiou ca să-i dăruiască și ei un copilaș. Atunci, o voce s-a auzit dinspre icoană, spunând: „Amen“. S-a bucurat nespus, înțelegând că Domnul și Maica Sa îi auziseră rugăciunile. Întorcându-se acasă, i-a povestit soțului ei, Eudoxius, cele întâmplate, iar el a zis: „Fie voia Domnului!“.

Domnul, Iubitorul de oameni, le-a dăruit un copilaș, un băiețel pe care l-au numit Mena (Mina), după cuvântul „Amen“ pe care îl auzise femeia în fața icoanei. Mai târziu, fericiții părinți au mai avut un fiu și o fiică. Sfântul Mina a crescut într-o atmosferă creștină,

având parte de o educație aleasă. Părinții săi erau înstăriți, tatăl fiind guvernator militar. Când Mina avea 11 ani, tatăl său s-a mutat la cele veșnice, iar mama i-a urmat trei ani mai târziu. Rămânând fără părinți, Sfântul Mina și-a închinat viața rugăciunii, postului, alergând cu bună nădejde către Părințele Ceresc, Ocrotitorul orfanilor și Proniatorul celor ce-L iubesc.

Cu timpul, datorită prețuirii pe care toți o aveau față de el, Sfântul Mina a fost numit în înaltul post pe care-l ocupase tatăl sau, conducând cu dreptate și iubire de semeni, fiind prețuit și cinstit de către toți cei care îl cunoșteau. Când împăratul Dioclețian a renunțat la creștinism și a ordonat adorarea idolilor, mulți creștini au preferat să primească martiriul în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul și-a părăsit poziția de conducere și cea militară în care se afla și s-a retras în deșert, unde a rămas pentru o perioadă de cinci ani, cinstindu-L și iubindu-L pe Dumnezeu din toată inima sa.

Într-una din zile, a văzut cerurile deschizându-se și mucenicii purtând cununi minunate. A auzit o voce zicând: „Tot cel ce se ostenește pentru numele Domnului Iisus va primi astfel de cununi“. Atunci, Sfântul s-a întors în orașul pe care îl guvernase, mărturisind numele Domnului Iisus Hristos. Știind că aparține unei familii nobile, concetățenii săi l-au sfătuit să se îndepărteze de credința lui, promițându-i daruri și măririi. Sfântul

Mina nu s-a lepădat de credința sa, iar, ca urmare, guvernatorul orașului a hotărât să fie torturat. Sfântul a rezistat vitejește torturilor. Atunci guvernatorul a ordonat să-i fie tăiat capul, să i se arunce trupul în flăcări, iar cenușa să fie împrăștiată în vânt. Trupul i-a rămas în foc timp de trei zile și trei nopți, dar nu a suferit stricăciuni, deși Sfântul și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. După trei zile, sora Sfântului a reușit să-i ia trupul de acolo, dând soldaților o mulțime de bani în schimbul lui. L-a înfășurat într-un veșmânt și a dorit să îl ducă în Alexandria, după cum o sfătuisese înainte chiar fratele ei; având trupul mucenicesc cu ea, s-a îmbarcat pe una dintre corăbiile ce mergeau spre Alexandria. În timpul călătoriei, niște sălbăticiuni ale mării au apărut din adâncuri și au atacat călătorii de pe vas. Aceștia, îngroziți, strigau cu frică mare. Sora Sfântului s-a rugat Domnului și a cerut mijlocirea, ajutorul fratelui ei, și, ca urmare, din trupul Sfântului au ieșit flăcări care au ars fețele sălbăticiunilor. Acestea s-au scufundat cu repeziciune, iar când au reapărut, flăcările le-au ars încă o dată, coborând, astfel, în adâncul mării pentru totdeauna.

Când corabia a intrat în port, locuitorii din Alexandria, în frunte cu Patriarhul Atanasie cel Mare, i-au ieșit în întâmpinare: au purtat trupul sfânt cu înfiorare, l-au îmbrăcat în veșminte scumpe și l-au așezat în biserică, spre cinstire și închinare. După ce vremea persecuțiilor s-a încheiat, îngerul Domnului i-a

apărut patriarhului și i-a spus că voia Domnului era să așeze trupul Sfântului Mina pe o cămilă și să îl scoată afară din oraș, fără ca cineva să îl călăuzească; trebuia doar să urmărească de la distanță cămila până când aceasta se va opri în locul hotărât de Domnul. Au mers așa cu toții până când au ajuns într-un loc numit Lacul Bayad din regiunea Marriot. Acolo, ei au auzit o voce zicând: „Acesta este locul unde Domnul dorește să se odihnească trupul iubitului său Mina!“ Astfel, au coborât corpul și l-au pus într-un sicriu pe care l-au așezat într-o grădină frumoasă, iar apoi, multe minuni s-au întâmplat acolo cu mijlocirea mucenicului.

După o vreme, locuitorii din Pentapolis s-au ridicat împotriva orașelor din jurul Alexandriei. Oamenii se pregăteau să îi înfrunte pe barbari și guvernatorul a hotărât să ia trupul Sfântului cu ei, ca un puternic ocrotitor. A luat trupul în ascuns și cu binecuvântările Sfântului, i-a biruit pe barbari și s-a reîntors victorios.

Guvernatorul, bucuros și recunoscător, s-a gândit să nu înapoieze trupul Sfântului locului de unde îl luase, vroidnd să îl ducă în Alexandria și să îl pună într-un loc de cinstire și închinare. Pe drumul de întoarcere, a trecut prin zona Lacului Bayad, locul de unde luase trupul Sfântului Mina. Acolo, cămila care purta sfântul trup a îngenunchiat și nu a mai vrut să se miște, chiar în pofida câtorva lovituri primite. Atunci, au mutat trupul pe

o altă cămilă, dar nici aceasta nu a vrut să plece din loc. În cele din urmă, guvernatorul și cei care îl însoțeau au înțeles că aceasta este voința Domnului și au făcut un sicriu din lemn de esență tare, în care au pus sicriul de argint. Au așezat, apoi, sicriul la locul său și, cerând binecuvântarea Sfântului Mina, s-au reîntors în Alexandria.

Descoperirea minunată a sfințelor moaște

Atunci când Domnul a dorit să dezvăluie locul unde era trupul Sfântului Mina, a făcut-o într-un chip minunat. În acele locuri, se afla un păstor care avea un miel bolnav de râie. Într-una din zile, acest miel a alunecat într-o fântână, un puț aflat lângă locul unde era îngropat trupul Sfântului Mina. Ieșind din apă, mielul s-a rostogolit prin nisipul din acel loc și s-a vindecat pe loc. Păstorul, uimit, a început să ia din nisip, să îl amestece cu apa și să ungă cu el orice miel bolnav și acesta se vindeca imediat.

Vestea minunilor acestora s-a răspândit cu repeziciune în Imperiul Bizantin, până când a auzit și împăratul Constantinopolului (se pare că este vorba de însuși Sfântul Constantin). Acesta avea o singură fată care era bolnavă de lepră. Împăratul a trimis-o la locul unde era trupul Sfântului Mina ca să afle de la acel păstor cum se petreceau minunile. Discutând cu acesta, fata a luat nisip, l-a

umezit cu apă și s-a dat pe trup, dormind peste noapte în acel loc. În timpul somnului, ea l-a văzut pe Sfântul Mina care i-a zis: „Trezește-te devreme și sapă în acest loc și vei găsi trupul meu!”. Când s-a trezit, fata era vindecată și, începând să sape, a găsit trupul Sfântului. Degrabă a trimis vorba tatălui ei despre cele întâmplate. Acesta s-a bucurat nespun, mulțumind și aducându-I laude lui Dumnezeu. În semn de recunoștință și nu numai, împăratul a dat bani și a trimis oameni, care au construit o biserică în acel loc, în cinstea slăvitului Mucenic Mina.

Mai târziu, în timpul domniei împăraților romani Arcadius și Honorius, aceștia au hotărât construirea unui oraș impresionant exact în acel loc, oraș care s-a numit Abu Mena („abu“ înseamnă „părinte, sfânt“). Acest oraș avea să devină vestit în întreaga lume creștină, ca un loc de mângâiere, izbăvire, tămăduire, ocrotire și salvare. Va fi unul dintre cele mai căutate locuri ale creștinătății în perioada secolelor V-VII (d. Hr.).

Mulțimi de oameni bolnavi veneau aici, din cele patru zări ale pământului, rugându-l pe Marele Mucenic să mijlocească pentru ei, pentru familiile lor și pentru prieteni și mulți își aflau rezolvarea problemelor cu care veniseră... cu mijlocirea Sfântului Mina.

În semn de binecuvântare, ei duceau acasă de aici mici sticlute ceramice, umplute cu apă dintr-un izvor făcător de minuni sau cu ulei de la candela ce ardea lângă trupul Sfântului.

Pe fiecare față, era reprezentat Sfântul Mina, purtând o tunică și având la picioare două cămile. De-a stânga și de-a dreapta capului era scris în limba greacă: „O AGIOS MENAS“ (Sfântul Mina). Aceste sticlute au fost descoperite de către arheologi în diverse locuri, surprinzătoare prin răspândirea lor: Heidelberg – Germania, Milano – Italia, Dalmata – Iugoslavia, Marsilia – Franța, Dengela – Sudan, Ierusalim – Țara Sfântă și la Tomis (Constanța) – România.

La venirea arabilor în Egipt, o parte dintre aceștia au atacat orașul și biserica, acestea fiind distruse și rămânând în timp doar ruinele. Acum, în acel loc, se află o impresionantă mănăstire, construită de răposatul papă Kyrillos al VI-lea, conducătorul Bisericii Copte, unde odihnesc, spre veșnică închinare, moaștele Sfântului Mare Mucenic Mina. Informații de Valeriu R. Bob – sursa www.crestinortodox.ro/sfinți/sfantul-mare-mucenic-mina-facatorulminuni-1222o6.html

Minunile Marelui Mucenic Mina săvârșite în zilele noastre, în România...

1. Sfântul îi ajută și pe cei ce nu-l cunosc... și apoi le devine prieten apropiat

În urmă cu șase ani, puțin înaintea zilei Sfântului Pantelimon... Dar asta nu avea importanță atunci, cum nimic nu prea avea importanță atunci, când singurul lucru important cu adevărat era în prag, cu mâna pe sonerie. Urma ziua nunții, într-o săptămână, și toate celelalte așteptau, mai mult sau mai puțin cuminți, la coadă. În timp, se formase o masă destul de pestriță, unde sfinții, noțiuni abstracte și prea puțin veridice pentru mine, erau amestecați într-un tot omogen cu orice altă îndeletnicire, lucru sau preocupare. Ținta era una singură și mult prea aproape ca tot restul să nu fie trecut în rezervă. Pe când fanfarele sunau amețitor și ritmul mă purta ușor, cineva se împiedică de cablu. Stop cadru. Bag mâna-n buzunar, nimic. Scotocesc în rucsac, nimic. Întorc casa pe dos, la fel, nimic. Nimicul mă pândea la fiecare căutare și tot el se ițea, zeflemitor, în locul prețiosului meu portofel. Nu,

categoric nu salariul îl împodobează, nici nu ar fi avut cum, pipernicitul, și nici valoare sentimentală nu avea, altceva-l încunună pe el, prețiosul. Știau prea bine, și el și nimicul, că singur n-am să reușesc. Păi cum aș fi putut, eu fără mine, să apar în public și să pretind a mă uni cu o ființă bine definită sub toate privințele legale, eu, nelegitimatul. Așadar, găsisem ceea ce căutasem asiduu, devenisem un nimic, mai precis, un nimeni. Eu, cel atât de preocupat, Importanța personificată, Mai marele zilei, într-o clipită, m-am aflat Fără de nume, cel puțin, printate, laminate și aranjate cu grijă în portofel. Probabil, sătule de atâta aroganță, cartea de identitate, permisul de conducere, cardul bancar, talonul mașinii și tot ce dădea prestață și rotunjime dragului meu portmoneu, împreună cu acesta, au ales să pice-n mâna dușmanului, calic poate, dar cel puțin fără atâtea fumuri de artist. Da, urma să spun, sunt artist, artist vizual, sau plastic, nu-mi place cum sună plastic, totuși, nici vizual, oricum, viral sau nu, aiurite sunt toate de pe mine. Așa că nu mă plâng, ci urlu, strig cât pot, mă tăvălesc, mă văicăresc, sunt disperat. Se vede de pe lună, pe restul planetelor sunt indicatoare, care semnalizează luminos, intermitent, drama mea. Sâmbătă dimineața am constatat lipsa lui, chiar înainte de Liturghie, la care vroiam să particip. Dar cum, așa, fără de mine, mi-era imposibil. După cum spuneam, precipitarea interioară își depășise albia și urma să

afecteze pe toți cei întâlniți în aval, când, o cunoștință din biserică care intuise primejdia ce avea să se abată asupra comunității, mi-a luat-o înainte: „Alex, te văd mâhnit, supărat, ce s-a întâmplat? Păi asta-i tot? Ei trebuia, păi chiar te vei căsători, ai să vezi! Numai roagă-te Sfântului Mina, cum la cine?! La Sfântul Mina, n-ai auzit de el?! Acum fug și-ți aduc acatistul!“. Aaca-cee? Oooff, viață boemă, îmbibată în toate stilurile rock, literatură de-a valma și cursuri de filozofie, hoinăreală-n latul lumii și de-a lungul lunii pline, nopți albite-n spuma berii de mare. Curmate abrupt de-un acatist. Poate nu chiar așa de brusc, oricum mai ceva ca iepurele de câmp m-am apropiat de biserică și doar frica să nu mai pățesc ce-am pățit mă ținea aproape. Încă nu eram cu totul domesticit și preferam să mă sor ograda, decât să stau prin casă, oricum, de aici până la super-megatrăznita idee de-a citi un acatist de-a-ntregul era cale, nu șagă. Ce-aveam de pierdut, am pierdut, așa că, iată-mă-n poziție de drepti, chitit de-un paravan, silabisind primele versete. De acum, plânsul mi s-a prefăcut în râs, iar vouă, râsul în plâns. Cu mult înainte de-a încheia într-o totală conformare habotnică, retrogradă și irațională al 13-lea condac de trei ori, m-am aflat răpit, în brațele Sfântului cu care tocmai făcusem cunoștință. Era o bucurie palpabilă, consistentă, care mă umplea. Mă împlinea și nu-mi păsa de acte, de planuri, de sine. Precum Moș Ion Roată, îmi ardea

obrazul de atingerea lui Vodă. Să nu credeți că am plecat liniștit, asigurat că totul va fi bine. Altă mărturie vreau să dau, nebunește sună, ca orice iubire, dar nu îmi păsa dacă se rezolva sau nu. Eram absorbit de acea întâlnire. Aflasem un prieten! Eram fericit cum numai o prietenie adevărată te poate face. Dacă n-aș fi un romantic înrăit, m-aș fi oprit aici. Dar cum să vă lipsesc de bucuria de-a vă trezi Luni dimineața, alături de mine, acum șase ani, de glasul doamnei administratoare a departamentului Foto Video din cadrul Universității de Arte și Design, unde lucrez, care mă întrebă retoric, victorioasă: „Alex, unde ți-e portofelul?! Da, așa sunt sfinții, nu te lasă să te chinui mai mult decât îți este de folos“. Bineînțeles, coincidența, pentru cei care cred în așa ceva, a făcut ca portofelul meu să fie găsit în centru orașului de un domn binevoitor care l-a dus la secția de poliție din apropiere unde, iar coincidență, a făcut să lucreze soțul unei doamne de la noi din universitate și din nou coincidență (nu mai pot scrie cuvântul ăsta de multe ori) l-a pus de gardă tocmai atunci și, găsind fluturașul salarial al meu în portofel și rezistând șocului, n-a izbucnit în râs, iar apoi în plâns cum pătesc eu când îl primesc și-l privesc, ci l-a dus soției, iar soția, doamnei administratoare și iacă, așa l-am primit viu și nemodificat. Am dat și dau slavă lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfinților pentru nețârmurita iubire ce-o au pentru noi. Cât despre Sfântul Mina,

multe aş mai avea de zis, dar mă rezum la una, deaorece, aş cum zice şi Scriptura, nu mi-ar ajunge paginile să le înşir pe toate. Într-o zi, băiatul nostru cel mare, pe atunci mic tare, doi ani jumate, pe care, din coincidenţă (ultima oară, promit), îl cheamă Mina, a rămas singur în apartament. Da, sunt de acord, părinţii întârziaţi în adolescenţă, l-au lăsat singur spre învăţătură de minte şi-au coborât cu sora mai mică, pe atunci şi mai mică, în faţa blocului. Nu mult, doar atât cât copilaşul să poată închide în urma lor uşa, cu țămburuşul. Țămburuşul, încă nu v-am zis, în pofida numelui, este atotputernic. Odată ce ai închis cu el uşa pe dinăuntru, pe dinafară nu o mai poți deschide. Cheia, tot în pofida numelui, este neputincioasă în deschiderea uşii şi împotriva țămburuşului (un cuvânt cel puțin la fel de antipatic ca şi coincidenţa, vă asigur). Doi ani jumate este vârsta perfectă pentru a face 9 lucruri pe care nu le mai poți desface. Aşadar, după cum vă aşteptaţi mai mult voi decât noi, tot spre învăţătură, de data asta a noastră, a părinţilor, uşa a rămas închisă cu băieţelul plângând neputincios îndărătul ei. Nu ştiu cum aş putea să vă descriu mai expresiv situaţia, pentru că expresia, cea de groază, era cea care ne caracteriza cel mai fidel figura şi comportamentul în acele clipe îngrozitor de lungi. Totul era grozav, uşa era groznic de solidă, fetiţa din braţe grozav de grea, o linişte îngrozitoare venea din spatele uşii, semn ca

băiețelul a obosit prea tare și poate adoarme, iar noi, înfiorător de neputincioși, închiși afară, într-o disperare cumplită, îngrozitoare. Ne-am rugat la Sfântul Mina cum am putut, printre strigăte, regrete și disperare, chiar și așa, ajutorul Sfântului n-a pregetat să apară. Și nu doar ajutorul, ci chiar Sfântul în persoană, după cum veți vedea și după spusele copilașului nostru. Tocmai trecea pe acolo, un muncitor cunoscut nouă și care s-a oferit să ne ajute. Într-un mod cu totul senzațional, demn de un circ cu prestață, muncitorul nostru a escaladat acrobatic blocul, de pe un balcon pe altul. Chiar dacă stăm la etajul doi, distanța dintre balconul nostru și asfalt este considerabilă. Odată ajuns pe balcon, a început să-l strige pe copilaș, neputând să-l vadă din cauza draperiei. Ideea muncitorului era că băiețelul să ridice de mânerul ușii de la balcon, o ușă de termopan, până în poziția în care ar fi putut fi deschisă din afară. Menționez că acest fapt, cu toată disperarea în care ne aflam, ni s-a părut de-a dreptul fantezist. Mânerul era doar pe dinăuntru ușii, în plus știam prea bine, eu și soția, cât de greu se deschide ușa de la balcon și cât de anevoios se manevrează clanța aceea. Cu totul neașteptat, copilașul a reușit, cu ajutorul unui om, de care nu i-a fost frică, citat din spusele lui, să ridice clanța până în poziția în care muncitorul a reușit să împingă ușa și să o deschidă. Omul despre care vorbea băiețelul nostru se afla înăuntru apartamentului și nu în

afară, iar copilul nu l-a confundat cu Rareș, muncitorul de pe balcon, pe care-l cunoștea. Țin să repet faptul că, eu, un om matur și pe deplin funcțional fizic, încordez jumate de biceps ca să pot ridica clanța respectivă. Un copil de doi ani jumate, fie el cel mai solid, ceea ce nu era cazul pentru copilul nostru care nu măncă aproape nimic și arată ca un schelet ambulat, și epuizat de pe urma plânsului, să ridice aceea clanță era cu neputință. În plus, liniștea cu care ne-a întâmpinat copilășul dovedea, negru pe alb, că cineva trecuse pe acolo. Cineva care avea puterea să liniștească și pe cei mai mici dintre noi în cele mai grele situații. Acestea sunt situații limită, în care Sfântul și-a făcut cumva simțită prezența într-un mod evident, aproape tangibil, dar de nenumărate ori, în nenumărate cazuri, în care mi-am pierdut răbdarea, încrederea, nădejdea, echilibrul, rațiunea, bunăcuviința, dreapta măsură, speranța și toate cele necesare vieții armonioase, Sfântul meu drag, nu și-a precupețit ajutorul. L-a dat din plin, boierește, clătinat și îndesat, fără a căta la vrednicia mea, ciobită, spartă și cârpită ca vai de lume.

Alexandru Rădulescu, Cluj, 2014

2. Îndemn pentru cei ce se vor ruga... și alte întâmplări

Uneori mă gândesc cum se poate că o persoană, un om care a trăit în trecutul îndepărtat, secolul III, a ajuns în prezentul nostru,

În viața noastră, într-un mod atât de direct și de concret. Aceasta este una dintre minunile pe care Mântuitorul prin Sfinții Lui, o face neîncetat cu noi, anume, să evapore, să disloce bariera temporalității. Când învățăm la școală despre evenimente din jurul anului 1000 de exemplu, mi se păreau extrem de îngropate în negura vremii. Dar astăzi când citesc Evanghelia primului secol, când citesc despre Sfinți, indiferent de vremea în care au trăit, nu mai simt deloc acel canion imens de timp, care m-ar putea despărți de evenimente și care m-ar putea împiedica să le cred. Credința, că ei sunt acum, aici și activi în viața noastră, este esențială, ca să încep o mică și nevrednică rugăciune, chiar o rugăciune lipsită de încredere. Încrederea în Sfântul Mina și în toți Sfinții am avut-o în mod aproape automat după convertirea mea. Odată ce L-am cunoscut pe Dumnezeu, nu m-am mai îndoit de nimic: de minuni, de Sfinți, de Moaște, de Icoane, de Taine, de Îngeri. Dacă Dumnezeu este, și El este Atotputernic, atunci toate sunt adevărate și prin toate poate lucra în viața celui ce crede.

Dar această credință ar fi rămas teoretică, dacă nu ar fi îngăduit Dumnezeu încercări, mici pentru neputința mea, prin care să mă încerc pe mine însumi. Prima mică încercare legată de Sfântul Mina: Urma să mă căsătoresc. Viitorul meu soț își pierde portofelul cu tot conținutul, inclusiv buletinul. Ar fi urmat să amânăm căsătoria civilă și altele

care depindeau de noul act al meu, cu noul nume. Dar, din mila lui Dumnezeu, o voce prietenoasă i-a spus soțului: „Roagă-te Sfântului Mina!“. În urma acatistului, în două zile portofelul era recuperat. A doua mică încercare: La scurtă vreme după căsătorie, încă nevăzut, în pânțece era fiul nostru. Din lipsa de atenție, pierd toate actele medicale din timpul urmăririi sarcinii, inclusiv niște fotografii intra-uterine pe care le îndrăgeam. În imaturitatea mea, am plâns, de parcă aș fi pierdut totul. Dar uite că Sfântul Mina nu s-a necăjit că îl rog să mă ajute într-o problemă minoră. În timp ce mă rugăm, îmi imaginam ce minunat ar fi dacă cineva ar fi găsit dosarul în fața scării de bloc unde l-am lăsat, în urmă cu o săptămână și l-ar fi pus înăuntru pe cutiile poștale. Am ajuns în fața blocului. În câteva secunde, doamna de serviciu, care tocmai spăla în acea scară, îmi deschide și îmi dă dosarul așezat frumos pe cutiile poștale. O întâmplare: Ne gândeam ce nume să punem băiatului nostru care urma să ne întregească rostul vieții. Ne gândeam la Matei, acest nume frumos. Dar ezităm, ca și cum amândoi am avea un gând ascuns. Nu a fost așa de greu să ne ghicim gândul, anume că ne doream să fie Mina-Matei. Altă întâmplare: Un motiv de ceartă în mica noastră familie, adesea, era alegerea apartamentului în care locuim. De ce l-am ales așa repede? A fost o alegere proastă? Aceste întrebări și-au pierdut sensul când am aflat că noi locuim tocmai

în Parohia Sfântului Mina. Într-adevăr, din toate parohiile, dintre toți Sfinții, am cumpărat un apartament fix în parohia Sfântului Mina. Cu adevărat Sfinții ne aleg pe noi și nu invers, acești frați ai noștri mai mari, care ne poartă de grijă. Ce mare pagubă pentru cei ce nu au un frate mai mare, mai înțelept, mai aproape de Dumnezeu, capabil să îl îndrume și pe cel mic pe cărarea îngustă! O mare și continuă minune: Meseria mea îmi impune lucru la calculator. Această mașină, pe care unii o numesc inteligență artificială, are un caracter capricios și inexplicabil uneori. Tatăl meu e informatician. El nu crede defel ce spun eu. Și totuși Sfântul Mina, Mântuitorul prin Sfinții Lui, mi-a reparat calculatorul de nenumărate ori, făcând posibilă predarea materialelor celor ce le-au comandat. Acest birou insipid se transformă în colț de rugăciune disperată atunci când inteligența artificială o ia razna. Programul nu mă cunoaște, nu îi pasă de mine, de munca mea, îmi spune intransigent și insensibil: „Error, this project is corrupted.“ Dar acest minunat Sfânt, nu găsește doar obiectele fizice, ci și pe cele virtuale... a căror existență nici nu o pot demonstra. Odată i-am povestit tatălui meu cum am procedat pentru a recupera niște fișiere. Mi-a spus că el nu cunoaște metoda aceea și să îi arăt. În ziua când am vrut să îi arăt, acea opțiune pe care am folosit-o a fost de negăsit, nu am mai putut să refac traseul, pur și simplu nu mai găseam acea comandă

pe care tocmai am folosit-o la recuperarea datelor. De ce mă mir? Oare Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul, nu poate face o opțiune într-un meniu, pentru un om care se roagă acestui minunat Sfânt? Un îndemn pentru cei ce se vor ruga: Nu luați în seamă necredința ce o avem la rugăciune, nu contează. Efortul și disponibilitatea noastră de a face acest lucru, de a citi un acatist, o rugăciune, de a ne strădui să ne concentrăm la acea lectură/rugăciune e în sine o minune, o mare minune, având în vedere că nimic din lumea aceasta, din educația noastră, din serviciul nostru, din cursul acestei lumi, nu ne spune că ar fi o utilizare inteligentă a timpului. Faptul că facem abstracție de lume și citim ceva nelumesc e o adevărată minune, fără să ne mai gândim și la eventuala rezolvare a problemei, care se va împlini cu siguranță, dar uneori se împlinește, cum noi nu ne așteptăm, dându-ne impresia că nu am fost ascultați. Dar eu cred că Dumnezeu ascultă orice rugăciune, orice gând al omului către Dumnezeu e luat în seamă, chiar și cele mai neînsemnate.

Cristina Rădulescu, Cluj, 2014

3. Cum am devenit interesată de Sfântul Mina

De Sfântul Mina am auzit de la mai multă lume, dar la început nu am simțit deloc nevoia să îi cer ajutorul în vreo problemă... Mama mea cred că a început prima dată să ceară

ajutorul Sfântului Mina să o ajute să găsească niște foarfece pierdute, foarte prețioase pentru ea, și a primit grabnic ajutor și bucurie! Pentru ea a fost o adevărată minune, ceea ce și era într-adevăr! Așa că am devenit puțin mai „interesată“ dacă se poate spune așa, despre acest Sfânt. A venit luna noiembrie și, știind de prăznuirea lui, am purces să îi citesc viața. Am aflat de marea minune a învierii unui om, ceea ce m-a impresionat atât de mult, încât am decis să public în ziua prăznuirii sfântului această minune a lui pe rețeaua Facebook. În lista mea de prieteni se află mulți oameni care nu au nici un interes față de Biserică, față de Dumnezeu. Așa că unul dintre ei a început să posteze comentarii la minunea postată de mine, tot felul de comentarii negative, din care îmi amintesc ceva de genul (parafrzez) „Asta e un alt Iisus care merge pe mare?“, „Nu am nevoie de super-eroi în viața mea!“, „Lucrurile astea sunt pentru proști!“ etc.... Eu i-am răspuns politicos la comentariile lui, cu argumente. Dumnezeu ne cheamă pe toți la sfințenie. Bineînțeles că orice am scris a rămas doar scris, fără să fie priceput. Așa că, după o vreme, la sfatul unei prietene, am șters toate comentariile de la acea postare ca să nu se smintească altă lume de ce s-a scris acolo. Am fost tare mâhnită cum sfinții și lucrarea lui Dumnezeu este batjocorită, dar nu aveam ce face, m-am rugat să îl lumineze Dumnezeu și pe acel om, să îl cunoască pe Hristos. Mai târziu, după destul de multă vreme de la

acest eveniment, soțul meu și-a pierdut portofelul într-un cartier din Cluj. Când și-a dat seama de pierderea lui, a parcurs drumul pe unde știa că a umblat, dar nu i-a dat de urmă, așa că ne-am gândit cu tristețe că vor trebui refăcute toate actele care erau acolo... Totuși, știind de faptul că am luat apărarea Sfântului Mina pe Facebook și nu numai lui, ci și a întregii Biserici, m-am gândit că poate pentru acest mic lucru, Sfântul nu mă va trece cu vederea și îmi va asculta rugăciunea de a afla portmoneul soțului. Am citit acatistul și am așteptat, deși ne pregăteam între timp cu dosarul pentru actele ce trebuiau reîntocmite. Dar, a doua zi, am avut marea bucurie să auzim de la socrii noștri că a bătut la ușa lor cineva care a returnat portmoneul cu toate actele aflate în el. Acest om a fost răsplătit de socri, care au fost foarte bucuroși. Soțul avea adresa buletinului pe apartamentul socrilor și așa a ajuns portmoneul acasă, pentru care am avut mare bucurie!)

Mai târziu mi-am pierdut și eu portmoneul! Eram pe vremea aceea în concediul de îngrijire a copilului, așa că mă deplasam doar pe jos, cu căruciorul. Nu după mult timp de la pierdere, mi-am dat seama de acest lucru și, deși am căutat peste tot pe unde am umblat, el nu se găsea niciunde... Am întrebat supărată lumea de pe stradă, dar nimic... Am spus tuturor cunoscuților că voi recompensa returnarea lui cu 100 de lei. Din nou am apelat la Sfântul Mina, care este un grabnic ajutor,

citind imediat acatistul! Chiar în aceeași după-masă am fost la un magazin din zonă să cumpăr ceva de mâncare, când vânzătoarea îmi spune că un domn a fost acolo, spunând că a găsit un portmoneu, că a fost la adresa mea și nu a găsit pe nimeni acasă și, când mă va întâlni vânzătoarea, să mă anunțe, să îmi dea numărul dânsului de telefon pentru ca să vorbim, să îmi returneze portmoneul! Ce altă mare bucurie!!! Am sunat pe acel domn cu care m-am întâlnit și căruia i-am dat 100 de lei, așa cum am promis, deși multă lume spunea să nu cheltui în acest fel acești bani... Sfântul Mina m-a ajutat de asemenea și pentru aflarea altor obiecte pierdute prin casă, dar și atunci când m-am rugat pentru ajutor pentru vecinii mei. Acum spun periodic acatistul Sfântului Mina și am mare nădejde în ajutorul lui, cu atât mai mult cu cât prin lucrarea Sfântului am și primit o icoană mare cu el, pe care o țin în dormitor. Slavă lui Dumnezeu pentru sfinții Lui!

Alexandra Birtar, 28 octombrie 2014, Cluj

4. Întărirea în credință a fiului meu de 5 ani

Sfântul Mina a răspuns grabnic în mai multe rânduri la rugăciunile noastre, în unele situații pe care am putea să le numim banale. Din păcate am uitat exact în acest caz minunile întâmplare, dar sper să nu îi uit și ajutorul. Una dintre minuni, însă, mi-a rămas în memorie. Eram cu băiatul meu cel mare afară

pe un câmp și ne jucam cu mingea, seara. La un moment dat, am dat un șut mingii și ea a căzut într-un mic pârâu, dar într-o zonă împânzită de vegetație și stufăriș. Am încercat amândoi, cred că mai bine de 30 de minute, să găsim mingea, însă fără succes, și soarele apusese deja de ceva vreme. Abia dacă mai vedeam ceva. Și atunci mi-am amintit de Sfântul Mina și l-am rugat să ne ajute, dar având și gândul ca să îi întărească în acest fel credința băiatului nostru, de 5 ani pe atunci. Deci m-am rugat și apoi i-am zis și lui de Sfântul Mina și cum ne ajută el, și apoi am zis: „Hai să căutăm încă o dată!“, deși era aproape beznă. Apoi am mers în stufăriș din nou, în același loc în care probabil că mai fusesem să caut de câteva ori, și surpriză, am găsit mingea!

S-a bucurat mult băiatul meu de minge, dar cât m-am bucurat eu că a văzut și el cu ochii lui minunea, și că sfinții cu adevărat ne ajută pe noi!

Alexandru Țața, noiembrie 2014, Cluj

5. „Doctorul “ nostru în materie de pierderi

Mare Mucenic Mina este un grabnic ajutător, mare sfânt al lui Dumnezeu. L-am cunoscut din poveștile pline de must duhovnicesc al unei bune prietene din Brașov. Ea îl are la mare cinste și îl „exploatează“ nemărginit, iar noi ne-am molipsit de încrederea ei și bolnavi am rămas. E „doctorul nostru“ în materie de pierderi, conflicte și, în general,

în evenimentele fără rezolvare... Am pierdut o geacă de ploaie și vânt. Am împrumutat-o cuiva, femeia mi-o fi dat-o ori ba, nu știu, cert e că am căutat-o și n-am mai găsit-o. După o săptămână, am trecut prin locul împrumutului și nu era, am zis Acatistul Sfântului Mina ca vai de el în mașină, iar în strană era geaca... împăturită cum o fac eu.

Apoi, copilul nostru a participat la o priveghere, a luat geaca soțului și a uitat-o acolo, am căutat-o și dispăruse, zi de hram la Timișul de Sus. După o săptămână și un acatist, am găsit-o.

Mama a murit de trei luni de cancer. L-a iubit mult pe Sfântul Mina. Pentru ea a lucrat așa: într-o dimineață era tare necăjită și conducea mașina în București. Într-o intersecție nu a respectat un stop și a intrat fără să se asigure. A lovit o mașină rău și o alta mai puțin rău. Mama era necăjită pentru că avea de plată încă trei ani la bancă pentru mașina pe care o conducea, iar în familie erau certuri din cauza banilor. S-a rugat Sfântului Mina. Acum mașina era distrusă, dauna totală, cealaltă la fel, iar ea era bolnavă, se întorcea de la Fundeni. A scos banii de la asigurări, dintr-o eroare i-au intrat ei în cont și a putut repara mașina la un service neautorizat Dacia, dar bun, iar cu restul a achitat mașina la bancă. La sfârșitul evenimentului avea mașina achitată și funcțională. Mulțumesc Domnului că ni l-a făcut cunoscut și

nouă și îi mulțumim Sfântului Mina pentru că nu obosește în a ne ajuta!

Dorina Orădan, octombrie 2014, Brașov

6. Telefonul pierdut și mobila nouă

Prima dată când m-am văzut nevoită să apelez la ajutorul Sfântului a fost acum un an, când nu îmi mai găseam telefonul. Crezusem că îmi fusese furat, dar fiindcă atunci când formam numărul nu părea că era închis și suna, o zi întreagă l-am căutat peste tot și am fost inclusiv la poliția din campus ca să îl declar furat. Spre seară, am citit acatistul Sfântului și am mers la Vecernie. Ajungând acasă, deja se înserase și soțul mi-a zis ca să încerc să sun iar, că poate e în casă și va lumina... și minune.... vedem o lumină... telefonul fusese dat pe silențios și a căzut într-un colț unde nu ne-am fi imaginat să îl căutăm... după ce se descărca era cu atât mai greu să îl găsim.

A doua oară a fost o situație puțin mai complicată. Noi ne mutasem în iunie 2012 în apartament, dar nu aveam mobilă. Fiind însărcinată în aprilie 2013, o mătușa s-a oferit să ne dea niște bani pentru a ne face mobilă în dormitor, pentru că nu aveam decât saltea și restul era în saci și cutii. Mobila de bucătărie o făcusem cu un tâmplar pe care îl cunoșteam și am zis să apelăm tot la el. I-a fost dat un avans care era de 2.000 de lei, urmând să ne aducă mobila în o săptămână, două... dar, spre surprinderea noastră, ne-a tot amânat din aprilie până în iunie, când i-am spus că

urma să nasc și nu mai puteam aștepta... problema era că nu puteam să îi facem nimic... doar vorbeam la telefon cu el și am mers o dată la el la servicii, dar juridic nu aveam nici o dovadă... ne bazasem că e de încredere... nu vroiam să îi fac probleme, dar când nu am mai avut răbdare să aștept și mă gândeam să merg la soția lui, o prietenă mi-a amintit să citesc acatistul sfântului Mina... după o zi a venit și a făcut angajament scris că aduce banii într-o săptămână... între timp am apelat la alt tâmplar, care ne-a rezolvat mobila în câteva zile și, la momentul montării, i-am dat aceluia banii recuperați de la primul tâmplar... De multe ori simt că nu îi cinstesc cum trebuie pe Sfinții lui Dumnezeu și că ei ne răspund, totuși, la cereri..... măcar atât suntem datori..... să mărturisim ajutorul lor.

Andreea Jurje, 20 decembrie 2013, Cluj

7. Oare pe mine mă poate ajuta Sfântul Mina?

Anul trecut m-a ajutat Bunul Dumnezeu și Sfântul Mina să ajung la București la moaștele sale, m-am rugat la el și m-am gândit că, dacă o să am vreodată probleme cu vreo pagubă, sigur o să mă ajute.

Totuși, după un timp, văzând mărturiile altora despre ajutorul Sfântului Mina, am început să mă întreb dacă mi s-ar întâmpla chiar mie să-mi pierd portofelul (de exemplu) oare și pe mine mă va ajuta Sfântul așa cum am auzit?

În 17 decembrie 2013, am avut programare la dentist și am trecut pe acasă să-mi iau și niște radiografii și, surpriză, constat că n-am portofelul (în care aveam o poză tocmai cu Sfântul Mina). Mi-am luat acatistul Sfântului și pe troleu, pe drum înspre serviciu (între timp am amânat programarea) am citit acatistul cu oarecare curiozitate, să văd ce se întâmplă... (deși știu că și alți Sfinți m-au ajutat) totuși mi s-a părut culmea să mi se întâmple tocmai atunci, mai ales că în ultimii 8 ani (de când am poza Părintelui Arsenie acolo) nu mi s-a întâmplat să-l pierd. Chiar când am ajuns, am terminat și acatistul și când am intrat am găsit portofelul într-un sertar. Mulțumesc Sfântului Mina! Acum m-am lămurit: și pe mine m-a ajutat Sfântul! Îmi pare rău că am avut îndoieli.

Ionela Vădan, decembrie 2013, Cluj

8. Capacul de la rezervor

Ne-am pierdut capacul de la rezervorul de benzină, am zis acatistul Sfântului Mina. A doua zi când veneam acasă de la Liturgia de duminică, am observat ceva pe marginea străzii care mi-a atras atenția, i-am zis soțului să oprească repede, era chiar capacul de la rezervorul mașinii noastre, Sfântul Mina ni l-a arătat sau chiar ni l-a pus în cale.

Gabriela Pârvu, octombrie 2014, Cluj

9. Geanta primită înapoi

Sunt Mihașă Emanuela și vreau să vă povestesc o întâmplare cu Sfântul Mucenic Mina, care este și ocrotitorul bisericeții mele din Arad, unde slujește fratele Părintelui Ciprian, Părintele Ștefan. S-a întâmplat ca odată, după o Sfântă Liturghie, să constat că mi-a fost furată poșeta, cu telefon, acte ș.a.m.d. Și pe la noi umblă hoți... și eu am fost cam neglijentă... nu e de mirare că s-a întâmplat asta. O prietenă, care a aflat acest lucru, i-a spus Părintelui, iar dânsul mi-a spus să mă duc acasă și să spun de două ori acatistul Sfântului Mina, după cum am și făcut... Am spus o dată, am început și a doua oară și, când eram pe la mijocul acatistului, a bătut cineva la ușă... era un om care mi-a adus poșeta cu tot ce aveam în ea, mai puțin telefonul pe care oricum îl aveam în plus, pentru că mai aveam unul. Această „întâmplare“ m-a făcut să îmi dau seama că Sfinții sunt real alături de noi și că ne ajută, chiar și în lucruri materiale, numai să le cerem ajutorul.

*Emanuela Mihașă,
octombrie 2014, Arad 20 10.*

10. Incredibil!

Știam de când eram mică de ajutorul pe care îl dă Sfântul Mucenic Mina, mai ales în găsirea lucrurilor pierdute. Auzisem mai multe relatări despre asta, dar nu m-a impresionat în mod deosebit lucrarea lui, până când nu am fost eu însămi martoră și până

când nu mi s-a întâmplat chiar mie. Când ești în miezul problemei, ai atenția sporită.

În întâmplarea la care am fost martoră, mă aflam la întoarcerea dintr-un pelerinaj din Grecia. Trebuia să trecem granița și să ne întoarcem în țară, când o doamnă a anunțat că nu-și găsește geanta, deci inclusiv buletinul. Cel mai probabil și-o pierduse în Tesalonic. Asta însemna că ori o lăsam pe ea în Grecia, ori rămâneam cu toții, neamuzantă niciuna dintre situații. După ce tot autocarul a fost întors pe dos, s-a hotărât să se facă acatistul Sfântului Mina. L-am zis mai mulți, dar în timpul acesta mie nu îmi venea să cred că se mai poate face ceva. Adică situația era cam fără soluții: dacă și-a pierdut geanta în oraș, cum să o readucă Sfântul Mina la noi în autocar? Doar nu putea să vină geanta plutind și noi să o vedem pe fereastră, zburând pe lângă autocarul care mergea. Însă, contrar așteptărilor mele, imediat după ce au terminat toți acatistul, doamna anunță mirat, că și-a găsit buletinul în buzunarul unui alt bagaj. Pentru mine a fost uimitor, dar și pentru dânsa. Am rămas cu o impresie exprimată în cuvântul: incredibil!

Ajutorul pe care l-am primit eu, prin rugăciunile Sfântului Mina și a altor sfinți, a fost tot în timpul unui pelerinaj, cel organizat primăvară, la icoana Maicii Domnului de la Nicula când se merge pe jos, de la Iclod. De la Cluj la Iclod am luat trenul și, punându-mi telefonul în buzunarul de la haină, mi-a căzut

în tren. Am observat acest lucru în apropiere de Gherla. M-am supărat puțin și nu eram sigură dacă îl pierdusem în tren sau pe șosea, în timp ce mergeam. O prietenă, colega mea de apartament, îmi spunea foarte simplu și liniștit că am să-l găsesc. Am încercat să mă agăț la început de credința ei și așteptam să anunțe alții din spatele nostru că s-a găsit. Dar nu apărea nimeni și, după primul popas în care nimeni nu se agita cu niciun anunț de lucruri pierdute, mi-am luat gândul de a-l mai găsi. Mi-am anunțat familia care, în parte, s-a necăjit de situație, în parte, s-a înfuriat pe mine că sunt neglijentă. Mama și sora mea s-au rugat totuși Sfântului Mina și Sfântului Porfirie, pe care îl îndrăgesc. După ce am ajuns la mănăstire, deși era logic un caz clasat, am îndrăznit să mă rog Maicii Domnului și Sfântului Mina să îl găsesc, dar era o luptă în mintea mea între logică și credință. În plus, mi se părea că e o lucrare a lui Dumnezeu prin care trebuia să învăț să fiu mai responsabilă. La întoarcere am luat din nou trenul din Gherla de data aceasta, spre Cluj. Sosind trenul, am aflat că sunt rezervate pentru noi aceleași vagoane, ca la sosire. Am urcat într-un vagon și am început să îl caut prin compartimente. Îmi era greu să-mi imaginez că îl pot găsi tocmai în trenurile C.F.R.. După cum mă așteptam, nici nu l-am găsit. M-am așezat liniștită într-un compartiment, cu o prietenă. Aceasta a venit cu ideea să sune. Eu am zis, în glumă, că poate răspunde colega

mea de apartament, care era așa sigură că am să-l gășesc. Am rămas amândouă fără cuvinte, când așa a și fost. Ea urcase într-un alt vagon și îl gășise pe banchetă. Am fost așa bucuroasă, dar era o bucurie amestecată și cu uimire și cu rușine pentru că mă rugasem îndoielnic. Nu gășeam cuvinte să mulțumesc Sfântului Mina și Maicii Domnului. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Lucia Trifan, octombrie 2014, Cluj

11. Cheile tatălui meu, mult căutate

Tata și-a pierdut cheile de la mașină. Aveau un breloc mare care ar fi ieșit în evidență. Le-a căutat prin casă, nimic, le-a căutat în curtea blocului, nimic, din beci a scos jucăriile copiilor și s-a uitat pe sub ele, tot nimic. Vecinii nu știau nimic.

Am început să zicem Acatistul Sfântului Mina, căci tata era foarte supărat că nu le gășește, mai ales că refacerea lor l-ar fi costat mult. I-am spus și fetiței mele să se roage la Sfântul Mina să-și gășească bunu' cheile.

Acuma nu pot să zic că ne-am rugat mult în cele 3 săptămâni în care nu le-am gășit. Deja începusem să mă gândesc că nu le gășim din cauză că nu prea am insistat în rugăciune, dar pe când mă gândeam eu așa, ce să vezi? Vine tata fericit că și-a gășit cheile în beciul pe care îl mai răscolise, sub o mașinuță pe care zicea că a luat-o de acolo și altă dată, ca să se uite sub ea. Eu cred că Sfântul Mina a

așezat-o acolo. Așa că îi mulțumim Sfântului că ne-a ajutat.

Și, ca să facem o glumă, i-am spus la bunu că îi e dator fetei noastre cu banii cu care trebuia să-și plătească noua cheie, căci pentru rugăciunile ei la Sfântul Mina și le-a găsit.:)

Eu, când îmi pierd ceva, repede, repede îl rog pe Sfântul Mina să ne ajute. Dar nu numai pentru găsirea de lucruri, ci și când ne pierdem sănătatea, că și aceea tot pierdere este:).

Mulțumim Sfinte Mina!

Oana Mureșan, octombrie 2014, Cluj

12. Ajutorul Sfântului Mina ca să nu mă lipesc de lucruri materiale

Sfântul Mina a fost mereu grabnic ajutător în cererile mele/noastre, iar în cele, să zic așa, materiale se observă cel mai bine, vreau să spun că sunt convinsă că Sfântul mă/ ne ajută nu doar în găsirea unor lucruri pierdute, dar și în cele ce țin de natură sufletească sau a unor împrejurări. Am să povestesc despre cum am găsit un lucru mic, un desfăcător de sticle pe care l-am pierdut și îmi trebuia foarte mult în munca mea. Menționez că era și un desfăcător primit, care era foarte bun calitativ la momentul acela (după s-a mai stricat) și, într-un cuvânt, țineam mult la el, că mă ajutam de el zilnic și nici nu vroiam să mai cheuiesc alți bani. L-am rugat pe Sfântul Mina să îl găsească și îi spuneam că el, care ajută la lucruri pierdute, să mă ajute și pe mine, că am nevoie de el. Și așa a trecut o zi, l-am căutat